

Modernizmin Cahil Ettikleri

İçeriği Yazan: [alpgeray32](#) [1] Zaman: Çar, 06/11/2013 - 16:45

Yazar: Alp Giray

Yazının Yazıldığı Tarih: 1 Ağustos 2012

Söylemesi zor ve ağır geliyor; ama maalesef, ülkemiz ve halkımız, on yıldır, AKP-Cemaat ittifakınca yönetiliyor. Sahip olduğumuz veya olmaya çalıştığımız tüm değerlerimiz, gözümüzün önünde yok ediliyor. Yok edilemeyenlerse, görülmemiş bir hızla dönüştürülüyor. On yılın özeti olabilecek sihirli sözcük budur bizce: Dönüşüm. Ve dönüşüm, Kafka'nın da bir kitabının adı olmakla beraber, pek çok zaman yanlış anlamda kullanılıyor ve değişimden daha geniş ve özel bir anlam ifade ediyor. Sonradan ne yaparsanız yapın, dönüşen şey tekrar eski halini alamıyor.

Dönüşüm, aslolarak, solcuların işidir. Eskiye yıkmak, yıkılanın yerine yenisini koymak ve bu yeniye sonsuza dek korumak ve kollamak, devrimciliğin çok genel bir tarifi olabilir. Olabilir; ancak, evvela, solun ve solcuların kendini koruması şart, şarttı. Hep söyledik, devrimciler için, bugünün asli vazifesi, dönüşmemektir. Zira, mevzi ve yığnağın nerede ve ne şekilde kurulacağı ve yapılacağı; bundaki başarıya ilişkindir.

Konuyu neden açtık; tezimiz, anlaşılacağı üzere, solumuzun büyük bölümünün, yeni dönemi analiz edemeyip, ülkemizin yeniden yapılandırılmasına karşı koymak bir yana, kendisinin de bu dönüşümün içinde bulunduğu. Dinci, liberal, dinci-liberal yazıcıların, eski solcu sıfatlı parazitlerin, on yıldır, sabahdan akşama tartıştıkları konulara dair, iki tane mantıklı eleştiri getiremeyen, bunu bırakın, zaten böyle bir niyeti olmayanlar, bugün solcu olarak anılmaya devam ediyorlar; kabul. Ancak, yarına bırakacakları bir şey, emin olun, kalmadı.

Örnek şart; az evvel andığımız, AKP'cilerin en büyük meseleleri; Kemalizm, ulus-devlet, devletçi ekonomi idi. Bunlar, onlara göre, adeta, faşizmin Türkçe'deki karşılıklarıydı. Ve bu adamlar ve kadınlar, yüz sözcüklük kelime dağarcıkları ve iflah olmaz cahillikleri ile, bıkıp usanmadan dinci-liberal bir paradigma ile, eleştiriler, düşünceler, fikirler ürettirler! Bu sağ ve geri ve lümpen eylem, ne hazindir ki, solumuzca mahkum edilmedi; dahası, pek çok yerde, pek çok solcumuzca teveccüh gördü. Ne yazık!

Bununla beraber, bu ağır baskıya ve zor şartlara direnen, direnmeye çalışan sol kesimler de oldu. Halkımızın dincileştirilmesine, devletin liberalleşmesine karşı çıkan; bu iki saldırıya aynı anda ve aynı noktadan göğüs germek gerektiğini teşhis ve idrak edebilenler; sayıca azsa da vardır. Vardır fakat; burada da sorun şudur: Dinciliğe karşı çıkarken sosyolojik bir olgu olarak dini ve dindar insanların kafasını tahlil edebilmek, yersiz ve bizim uydurduğumuz bir şey midir? Gereksiz midir? Zor mudur?... Zor olduğu kesin; ancak gereksiz olmadığı da aşikâr.

Sanıyorum, bu örneklem; işlemek için seçtiğimiz ikileme giriş için, yeterince açıklayıcı olacaktır. Zira, burada derdimiz, doğru noktaya yanlış yerden bakılamayacağına dair konuşmaktır.

AKP eliyle kurumsallaşan ve iyice saldırganlaşan gericiliğe karşı çıkmak, her devrimcinin görevidir. Bunu yaparken gericileşmemek de öyle. Modernizm, bir sosyalistin direniş mevziidir, olmalıdır; fakat,

her konuda ve sürekli modernizmden bahsetmek, aklın üstünlüğünü savunma adı altında akıl fetişizmi yaratmak, bizatihi, modernistliğin karşıtıdır. Bunu telakki edememek, akla hakaret ve de akılsızlığa işarettir. Baştan buraya kadar söylediklerimiz, kuramsaldır; bundan sonrası, gecikmiş, ve fakat, çok gerekli bir polemik yazısının nihayet kağıda dökülmüş halidir.

Fazıl Say isimli sanatçının, son yıllardaki sert çıkışlarına tanık oluyoruz, oluyorduk; en son ülkeyi terk edeceğini söyledi. Açık ve en baştan söyleyeyim, gitsin! Kalıp direnmeyi gözü yemeyenler, en azından delikanlı olup gitsinler; biz de işimize bakalım. Her ne ise, bu kişinin iki yıl evvelki, arabesk müziğe dair söylemleri ile başlayan tartışma ve solcular arasında moda olan bir mevzu, bugün itibari ile de bize bunu ele alma zaruriyeti yarattı.

Dedi ki Say, mealen, arabesk Doğu'nun hımbıllığını, miskinliğini yansıtır, Türk halkının yavşaklığına işarettir! (Vay, büyüüp bit olmuş da Türk halkına yavşak diyor, hazret!) Devam edelim, o günlerde, zaten biliyorduk da, yine de araştıralım dedik, kimdir bu adam diye; baktık ki, dünyaca ünlü piyanist, ABD'nin Afganistan halkının tepesine bombalar yağdırdığı günlerde, bir günlük gazetenin Pazar ilavesinde demiş ki, yine mealen, bu cahil adamlar, kızlarını okula bile göndermiyor, ABD onları tabii ki bombalasin, tabii ki ülkelerini işgal etsin, belki akıllanır, modernleşirler! Güzel mi, pekâlâ!

Bu yılın başında, bir değerli sanatçımızı, Azer Bülbül'ü kaybettik, malum. Arkasında çok konuşuldu; sanatçının uyuşturucu bağımlısı olduğu, tedavi gördüğü, sefil bir hayatı seçtiği söylendi. Öyle ya, üçüncü sınıf mekânlarda şarkı söylüyor, ne idüğü belirsiz kadınlarla takılıyor ve işte o gece, ucuz bir otel odasında, sevgilisi ile beraberken kalp krizi geçiriyor ve ölüyordu. Olayın ardından, akli başında yazarlarca, mantıklı yazılar da yazıldı, büyük ve küçük medyada. Azer Bülbül'ün nereden gelip nereye gittiği anlatıldı. Biz, işin burasında değiliz, isteyen araştırıp öğrenir.

Birkaç kelime etmek gerekir yine de. Sanatçı, türevlerinin aksine, siyasetten, egemenlerden korkan, sümsükleşen meslektaşlarına hiç benzemiyordu. Elbette tasvip etmiyoruz, bağımlı idi; ancak, bir devrimci-sosyalist partinin liderine, Doğu Perinçek'e, sempati duyduğunu söyleyecek kadar da delikanlıydı. Kendisi gibi ezilenlerin, düzenin dışına itilenlerin sesiydi. Düzenin içine girmek gibi bir çabası ise, ne güzel ki, yoktu.

Derken bir adam çıktı ve sanatçıya dair yazı yazma gereği hissetti, nedense artık! Ne bilgi birikimi ne de kafası, konuya dair konuşmasına imkân sağlıyordu; ama o konuştu. Böyledir bizim solcu entelektüellerimiz, sorsan, her şeyi bilirler. Yazar, Mustafa Kemal Erdemol, ilgili yazısı ise, "Dardayım Aney"di. (13 Ocak 2012, *Sol Portal*) Yazar, yazısını şöyle bitiriyordu: "Sevenleri bağışlasın ama arabesk işte budur. 'Damardan' girer, damardan çıkar. Ama yolu asla 'akıldan' geçmez."

Yolu hep akıldan geçen akıl fetişisti Erdemol, neler söylemedi ki orada; Azer Bülbül'ü dinleyenler, AKP'ye oy verenlerdir; arabesk sevenler, ezilmişliklerini değiştirmek için sadece feryat ederler, kıllarını kıpırdatma gereği bile duymazlar vb. ezberden, kulaktan dolma sıradan, cahilane cümleler... Yazar ve yoldaşları, arkadaşları; klasik müzik dinleyip kanyak içmeye, Fransız tipi solculuk yapmaya devam etsinler; halkımızın kendilerine ne kadar teveccüh gösterdiği ortadadır. Haydar Baş'ın partisi kadar oy alamamalarının sebebinin, işte böyle açıklamalar bu "tip"ler. Türk halkı kadercidir, damarcıdır, boş feryatçıdır... Peki, siz nesiniz, necisiniz?

Azer Bülbül'ün "Başaramadım" isimli şarkısını örnek vermiş bir de pek akıllı Erdemol. Arabeskin özeti bu imiş; başaramamak ve başarmak için çaba harcamamak! Yahu adam, sanatçı o şarkıda, sevdiği olmadan yaşayamadığını, onsuz mutlu olamadığını anlatıyor, ne kaderciliği? Şarkıyı mı dinlemedin, yoksa; işçi, memur babaların yoksul çocuklarının, üniversiteye gelince, "sizin parti"ye girip kabuğunu beğenmeyen ve de hedonist tipler olan cahil "komünist"lere dönüşmesini fırsat bilip onları mı kandırıyorsun? Kandırıyorsun, ya biz; bizi nasıl kandıracağını?

Yukarıda da söyledim, böyle bir "tip" var ülkemizde; solcu entelektüel tipi. Bunlar, akademiye girerler, bol bol okurlar, ellerine kalem alırlar, sonra da bir küçük-muhafiz sol yapıya yanaşıp kral olurlar. Buradaki gençleri, ağızlarının içine baktırırlar. Gazeteler, dergiler, internet siteleri; bunlara açıktır. Hikâyeden yazılar yazıp toplarlar, eş dost olan yayınevi sahiplerine bastırırlar. Onlar yazar olurlar, bizse ona buna sallayıp prim yapmaya çalışan genç ve agresif devrimci gençler olarak kalırız. Sorun değil, kalırız.

Ama şu var; hayatında, sevdiği kadına, o iki sözcüğü söyleyebilmek için kıvranan gençlerle aynı şeyleri yaşamadan, arabeski nasıl tahlil ettiniz de konuşuyorsunuz? Bu memleketin gençleri, sizler gibi, pahalı restoranlarda, mum ışığında yemekler yiyip bir gecede sevdiğine kavuşmadı ki?.. Dahası, onlar zaten bir kere ve adam gibi sevdi; tek eşlilik gericiliktir lafızları altında, sosyalist kisveli şarlatanlar gibi, ondan ona koşup durmadı ki!.. Onlar başaramadı, biz de başaramadık, kabul; peki ya, siz başardınız da ne oldu?

Şunu net biçimde ifade edelim, devrim ve sosyalizm, sadece hesap kitap, teori, akıl işi değildir. Sosyalizm, sosyalist mücadele; asıl, özellikle de bu topraklarda, her daim duygu ile, hesapsızlık ile, cesaret, özveri, inat ile mümkündür. İnsanlık ve devrim tarihinin bir uğrağı ve büyük atılımı olarak modernizm, tekrarlar, elzemdir; ama yol akıldan geçecek, diyen modernizmin yok etmeye çalıştığı değerlerimiz de elzemdir. Arada bir bağ ve karşıtlık var, bunu anlamak zorundayız.

Modernizme düşman AKP ile, modernizmi akılsızca savunup cahilleşenler; aynı çizgidedir. Bunu ifşa etmek de bizzat bizim görevimizdir.

Alp Giray

iletisim@politikadergisi.com [2]

Yorumlar

- [Güncel](#) [3]
- [İç Siyasa](#) [4]
- [Toplumsal](#) [5]

Kaynak URL (15/05/2024 - 06:33 tarihinde yazdırıldı):

<https://www.politikadergisi.com/okur-makale/modernizmin-cahil-ettikleri>

Bağlantılar:

[1] <https://www.politikadergisi.com/pd-uye/alpgiray32>

[2] <mailto:iletisim@politikadergisi.com>

[3] <https://www.politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/guncel>

[4] <https://www.politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/ic-siyasa>

[5] <https://www.politikadergisi.com/category/icerik-kategorileri/toplumsal>